

державної політики, яка спрямована на забезпечення життєдіяльності суспільства, усунення вад ринкового механізму та стимулювання розвитку економіки загалом. Раціональне використання фінансових ресурсів у державі є запорукою високих стандартів життя суспільства. Необхідним є не стільки мобілізація максимальної їх кількості, а скоріше їх ефективне використання, виходячи із поточних потреб економіки та стратегічних завдань її подальшого розвитку.

Література:

1. Катан Л. І. Фінансові ресурси підприємства та їх класифікація. *Фінансова система України*. 2006. Вип. 8. Ч. 2. С. 167–172.
2. Майка М. Б., Глива А. О. Проблеми правового регулювання «Податкової амністії в Україні». *Київський часопис права*. 2021. С. 129–133.
3. Стойко О. Я., Дема Д. І. Фінанси. Київ : Алерта, 2014. 432 с.
4. Тирус Б. Ю. Теоретичні засади модернізації економіки в умовах глобалізації. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 4. С. 257–264.
5. Федосов В. М., Юрій С. І. Теорія фінансів : підручник. Київ : ЦУЛ, 2010. 576 с.
6. Фролова Т., Лук'яненко Л., Отченаш К. Фінансовий ресурс розвитку національної економіки: формування та пріоритетні напрями використання. *Міжнародна економічна політика*. 2016. № 2(25). С. 126–155.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ ДОБРОЧЕСНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

Савіцька В. В.

кандидат юридичних наук,

асистент кафедри адміністративного права та процесу

Навчально-наукового інституту права

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

м. Київ, Україна

Відповідно до статті 4 Закону України «Про державну службу» однією із основоположних засад здійснення державної служби є добросовісність, що визначається як спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів та відмова державного службовця від превалювання приватного інтересу під час здійснення наданих йому повноважень [1]. З вказаного визначення можна зробити

висновок, що дотримання даного принципу є обов'язковим для державних службовців з моменту вступу на посаду та має неухильно виконуватись до моменту припинення державної служби під час безпосереднього виконання службових обов'язків. Однак, в науковій літературі підтримується думка, що дотримання принципів державної служби, у тому числі доброчесності, має бути реалізовано як при виконанні службових, так і в позаслужбових відносинах [2, с. 21]. На підтвердження цієї тези, можна також навести позицію Н. Корчак і О. Пархоменко-Куцевіл, які зазначають, що «доброчесність державного службовця є насамперед морально-етичною складовою частиною діяльності державного службовця, що визначає межі його поведінки, передбачає не лише відповідальне ставлення до виконання службових чи представницьких повноважень, але і здатність самокритично оцінювати результати своєї діяльності з метою забезпечення відповідного ставлення в повсякденному та діловому житті» [3, с. 81].

Разом з тим, згідно з вимогами Закону України «Про запобігання корупції» декларація кандидата на посаду подається особою, яка визначена переможцем конкурсу перед призначенням на посаду у випадках, коли декларація раніше не подавалась. Тобто подання такої декларації має місце коли, особа ще не набула статусу державного службовця, а лише має намір. Окрім того, пунктом 8 частини 1 статті 25 Закону України «Про державну службу» передбачено необхідність підтвердження подання декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік у випадках проведення конкурсу на посаду державної служби категорії «А» [1].

Якщо існують підстави, які свідчать про недотримання кандидатом на посаду державної служби принципів доброчесності, зокрема свідченням цього може бути застосування до такої особи адміністративного стягнення за порушення, пов'язане з корупцією, то відповідно до вимог пункту 5 частини 2 статті 19 Закону України «Про державну службу», протягом трьох років з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили, така особа не має права вступу на державну службу [1].

Вищезгадані положення дають підстави констатувати, що законодавством встановлені певні вимоги, які дають змогу розпізнати можливі прояви недоброчесної поведінки кандидата на посаду державної служби до моменту його призначення, та запобігти корупційним проявам в подальшому.

Аргументацією необхідності дотримання моделі доброчесної поведінки є обмеження, які встановлюються з метою унеможливити корупційні прояви також і після припинення публічної служби. Це положення знайшло своє відображення і на міжнародному рівні, так

зокрема, відповідно до Конвенції ООН проти корупції допускається встановлення обмежень, у належних випадках і на обґрунтований строк, стосовно професійної діяльності колишніх державних посадових осіб у приватному секторі після їхнього виходу у відставку або на пенсію, якщо така діяльність або робота безпосередньо пов'язана з функціями, що такі державні посадові особи виконували в період їхнього перебування на посаді або за виконанням яких вони здійснювали нагляд [4, с. 443].

Зокрема такі обмеження передбачені в статті 26 Законі України «Про запобігання корупції» [5]. Слід звернути увагу, що на відміну від обмежень щодо містяться в пунктах 1 та 3 частини першої цієї статті та діють протягом року після припинення публічної служби, вимога пункту 2 частини першої згаданої статті не містить вказівки щодо обмеження в часі дії заборони розголошення або використання в інший спосіб у своїх інтересах інформації, яка стала відомою у зв'язку з виконанням службових повноважень.

Отже, добросесна поведінка публічних службовців не обмежується лише часом безпосереднього виконання ними своїх повноважень, а й відіграє важливе значення при доборі кандидатів на посади державної служби та дає змогу в подальшому запобігти корупційним проявам. Окрім того, дотримання принципів добросесності колишніми державними службовцями, є необхідним показником для підвищення рівня довіри громадськості до державних інституцій.

Література:

1. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/889-19> (дата звернення: 24.05.2022).

2. Битяк Ю. П. Державна служба в Україні: організаційно-правові засади : монографія. Харків : Право, 2005. 304 с.

3. Корчак Н., Пархоменко-Куцевіл О. Добросесність державного службовця: етичний та юридичний виміри. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія : Повітряне і космічне право*. Київ : НАУ, 2021. Вип. 2(59). С. 78–84.

4. Адміністративне право України. Повний курс : підручник / В. Галунько, П. Діхтєвський, О. Кузьменко та ін. ; за ред. В. Галунько, О. Правоторової. 4-те вид. Херсон : ОЛДІ_ПЛУС, 2021. 656 с.

5. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. *База даних «Законодавство України»* / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1700-18> (дата звернення: 24.05.2022).